

Arrest

nr. 266 477 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2021.

Gelet op de beschikking van 2 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 luidt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

§3. “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als land van veilige herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op enkele vaststellingen betreffende het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vier bloedwraken waarin hij en zijn familie verwickeld zouden zitten. De commissaris-generaal haalt aan dat de bloedwraken met de families K., C. en P. reeds werden beoordeeld in het kader van de drie verzoeken om internationale bescherming die verzoekers moeder deed, en dat de bloedwraken met de families K. en C. niet geloofwaardig werden geacht, en er bij de geloofwaardigheid van de bloedwraak met de familie P. bedenkingen werden geformuleerd. De commissaris-generaal oordeelt dat uit het persoonlijk onderhoud met verzoeker blijkt dat hij slechts zeer weinig informatie kan geven over de bloedwraken met de drie families, waardoor hij geen ander licht kan werpen op de beoordelingen in het kader van de verzoeken van zijn moeder. Verzoeker beschikt over de bloedwraak met de familie Pr. volgens de commissaris-generaal ook slechts over zeer summiere informatie.

Hoe dan ook dient, zo vervolgt de bestreden beslissing, te worden opgemerkt dat verzoeker persoonlijk niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van problemen, geen of onvoldoende beroep in geval van terugkeer naar Albanië

geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht. De door verzoeker neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

4.3. Betreffende de bloedwraken met de families K. en C. haalt verzoeker geen argumenten aan die de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing kunnen weerleggen: "Vooreerst moet opgemerkt worden dat u zich ten dele beroept op motieven die reeds door uw moeder werden opgeworpen in haar opeenvolgende verzoeken, met name de bloedwraken met de K., C. en P.. Het Commissariaat-generaal oordeelde in het kader van deze verzoeken dat er geen geloof kon gehecht worden aan de beweringen dat jullie persoonlijk in een bloedwraak verwickeld zitten met de familie K. en C. (...) U brengt voor wat betreft deze bloedwraken geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige beoordelingen. U kan allereerst niet duiden wie er allemaal geïnviseerd wordt in de bloedwraken met de familie K. en de familie C. (CGVS, p. 9-10). U brengt verder geen concrete indicaties aan waaruit kan blijken dat u persoonlijk actueel geïnviseerd wordt door de K. en/of de C. U vermoedt louter dat de tegenpartij wacht totdat u ouder bent aangezien kinderen volgens de regels niet mogen geïnviseerd worden (CGVS, p. 9-10)." Waar verzoeker aanhaalt dat de feiten anders zijn dan zoals aangegeven door zijn moeder, omdat hij nu meerderjarig is en vanboven op de lijst met doelwitten staat, merkt de Raad op dat verzoeker noch zijn moeder erin geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat zij geïnviseerd worden omwille van bloedwraak. Dat verzoeker omdat hij nu meerderjarig is en door het overlijden van zijn vader de eerstvolgende op de lijst doelwitten is, kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoeker heeft daarenboven niet aangetoond dat hij, zelfs indien hij in deze bloedwraken verwickeld zou zijn en de volgende op de doelwittenlijst zou zijn, niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad stipt nog aan dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat er sinds 2009 geen enkel feit meer plaatsvond dat gekaderd zou kunnen worden in de bloedwraak met de families K. en C. (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en dus helemaal geen indicatie geeft dat hij iets dient te vrezen van deze families. Verzoeker legt bij aanvullende nota dd. 23 februari 2021 een persartikel neer betreffende de bloedwraken tussen zijn familie en de families K., en C.; doch de Raad stelt vast dat dit artikel reeds dateert van 20 oktober 2006 en dat verzoeker in dit artikel niet wordt vermeld. Met dit artikel kan verzoeker dus geenszins aantonen dat hij actueel geïnviseerd zou worden door de families K. of C.

4.4. Betreffende de door verzoeker aangehaalde conflicten met de families P. en Pr., verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing betreffende de onwetendheid van verzoeker over deze bloedwraken: "Wat betreft de bloedwraak die uw familie kent met de familie P. dient aangestipt te worden dat u niet weet om welke reden de initiële moord werd gepleegd door de neven van uw vader. Nog straffer is dat u de namen van de neven van uw vader niet kent (CGVS, p. 14). U weet ook niet of er ooit een rechtszaak is geweest over de moord door uw neven (CGVS, p. 15). U weet eveneens niet wie er concreet geïnviseerd wordt door de bloedwraak (CGVS, p. 14). U weet ook niet door wie precies van de familie P. u precies geïnviseerd wordt (CGVS, p. 15). U geeft ook aan dat u niet op de hoogte bent van enige verzoeningspogingen (CGVS, p. 15). Dat u niet op de hoogte bent van deze elementen, brengt de geloofwaardigheid van de beweerdde bloedwraak met de familie P. ernstig in het gedrang. Bovendien hebt u geen concrete indicaties dat u persoonlijk geïnviseerd wordt door de bloedwraak met de familie P. (CGVS, p. 15). Tot slot, wat betreft de bloedwraak die uw familie kent met de familie Pr. dient er aangestipt te worden dat u maar één naam kent van de neven van uw vader die de moord gepleegd hebben (CGVS, p. 15). U weet niet of de rechtbank een uitspraak deed of een vonnis velde. U weet evenmin of de bloedwraak effectief is uitgesproken geweest (CGVS, p. 16) en door wie precies van de familie Pr. u geïnviseerd wordt. U geeft aan dat u hen niet kent en dat u alle informatie op YouTube hebt gevonden (CGVS, p. 16). U geeft ook aan dat u niet op de hoogte bent van enige verzoeningspogingen (CGVS, p. 16). Dat u uw kennis louter online hebt gevonden en niet op de hoogte bent van de bovengenoemde elementen brengt de geloofwaardigheid van uw vrees om gedood te worden door de familie Pr. ernstig in het gedrang. Gevraagd naar welke concrete indicatie die u hebt dat u geïnviseerd wordt door de familie Pr., komt u niet verder dan te stellen dat de naam van de neef van uw vader werd doorgegeven aan de familie Pr., dit om zich te kunnen wreken (CGVS, p. 16-17). Uw naam werd echter

niet doorgegeven (CGVS, p. 17). Verdere indicaties hebt u niet (CGVS, p. 17).” Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Verzoeker legt bij aanvullende nota dd. 23 februari 2021 nog persartikels neer betreffende de moord op J. Pr. Verzoeker wordt in deze artikel niet vermeld. In de artikels wordt enkel gewag gemaakt van het feit dat de daders uit de familie D. komen, niet dat er op basis van de feiten een bloedwraak zou zijn ontstaan tussen de familie Pr. en de familie van verzoeker. De artikels kunnen dan ook niet aantonen dat verzoeker gevisieerd zou worden door de familie Pr. Bij aanvullende nota dd. 29 maart 2021 legt verzoeker nog twee persartikels neer betreffende de beschieting van M. en H. D., die volgens de artikels verwant zijn aan G. D., die verantwoordelijk wordt geacht voor de moord op J. Pr. Verzoeker wordt ook in deze artikels niet vermeld en de Raad acht evenmin dat deze artikels staven dat verzoeker door de familie Pr. zou worden gevisieerd. Waar verzoeker aanvoert dat M. en H. volle neven van hem zijn, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die verzoeker niet staft en dat zelfs als dit wel aangetoond was, dit niet voldoende is om te concluderen dat verzoeker ook het doelwit zou zijn van de familie Pr. Uit de artikels blijkt immers dat M. en H. banden hadden met G. D., die geacht betrokken te zijn in de georganiseerde misdaad, en wordt er geen gewag gemaakt van het bestaan van een bloedwraak tussen de families D. en Pr.

4.5. Waar verzoeker zijn ontoereikende kennis over de door hem aangehaalde feiten poogt te wijten aan zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat verzoeker op het tijdstip van het ontstaan van de conflicten met de families P. en Pr. respectievelijk reeds zeventien en achttien jaar oud was, en dat er dus van hem wel kan verwacht worden dat hij zich op de hoogte zou hebben gesteld van de feiten betreffende deze conflicten, te meer daar verzoeker stelt bovenaan de lijst van doelwitten van de bloedwraak te staan als enige mannelijke en meerderjarige telg van de familie. Dat verzoeker Albanië verliet in 2017 kan evenmin een verklaring vormen voor zijn onwetendheid, daar verzoeker in België samenwoont met zijn moeder (notities persoonlijk onderhoud, p. 3) en nog steeds contact onderhoudt met zijn oom aan moederskant in Albanië (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker heeft dus wel degelijk bronnen om aan meer informatie over de bloedwraken te komen. De gebrekkige kennis van verzoeker kan evenmin vergoelikt worden door het feit dat zijn moeder hem bewust weinig heeft verteld over de feiten om hem niet angstig te maken, zoals geopperd wordt in het verzoekschrift. Verzoeker verklaart immers rechtstreeks gevaar te lopen omwille van de bloedwraken en er kan dan ook verwacht worden dat zijn moeder hem de nodige informatie zou verschaffen opdat verzoeker duidelijk het risico ten aanzien van zijn persoon zou kunnen inschatten, aangezien het voor hem van onmiddellijk levensbelang is om zich te kunnen beschermen van het gevaar dat uitgaat van deze conflicten.

4.6. Waar verzoeker nog benadrukt dat de andere mannelijke familieleden van de vader van verzoeker schriftelijk hebben verklaard afstand te hebben genomen van verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het verzoekschrift opnieuw de verklaring van zijn familieleden bijvoegt. De Raad stelt vast dat deze verklaring wel werd neergelegd door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, doch dat dit document niet besproken werd in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast na nalezing van de verklaringen van verzoeker vast dat dit document werd opgesteld door de oom van verzoeker en de oom van de vader van verzoeker (notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Deze verklaring betreft dus een gesolliciteerd document dat geenszins een onafhankelijke bevestiging van de door verzoeker aangehaalde feiten kan vormen, noch van het feit dat verzoekers familieleden afstand van hem zouden hebben genomen.

4.7. Verzoeker verwijst verder opnieuw naar het attest van 2 februari 2019 van het dorpshoofd F. R. en de attesten van de nationale verzoeningscommissie van 18 mei 2017 en 2 april 2019, opgesteld door G. M., en stelt dat het van een weinig professionele houding van de commissaris-generaal getuigt om deze documenten niet in overweging te nemen omdat dergelijke documenten volgens Cedoca eenvoudig tegen betaling kunnen verkregen worden. Bij aanvullende nota dd. 23 februari 2021 legt verzoeker een emailconversatie tussen zijn raadvrouw en G. M. neer, alsook een kopie van de identiteitskaart van G. M.. In de emails bevestigt G. M. de problemen van verzoeker en de authenticiteit van de attesten van de nationale verzoeningscommissie. Naar inzien van de Raad kan uit deze emails en de kopie van de identiteitskaart enkel worden besloten dat G. M. inderdaad de attesten voor verzoeker opstelde, doch kan er hieruit niet worden geconcludeerd dat de inhoud van de attesten overeenstemt met de werkelijkheid en dat deze attesten niet tegen betaling zouden zijn verkregen. Bij de aanvullende nota wordt eveneens een kopie neergelegd van de identiteitskaart van F. R., doch kan dit evenmin aantonen dat de in de attesten aangehaalde feiten werkelijk plaatsvonden. In zijn email van 6 januari 2021 stelt G. M. nog dat F. R. heeft bevestigd dat hij de attesten heeft opgesteld en dat de door verzoeker aangehaalde bloedwraken waarachtig zijn, doch kunnen dergelijke verklaringen duidelijk niet volstaan om aan te nemen dat de inhoud van de attesten authentiek is. De Raad stelt bovendien vast dat

verzoeker bij het verzoekschrift nog een tweede attest, opgesteld door F. R. en waarin opnieuw de problemen van verzoeker worden bevestigd, neerlegt. De Raad stelt vast dat dit attest gedateerd is op 8 juni 2020. Verzoeker deed zijn verzoek om internationale bescherming op 21 augustus 2020 doch legde dit attest niet neer. Dat verzoeker een attest neerlegt, gedateerd vóór zijn verzoek om internationale bescherming maar toen niet door hem neergelegd, roept vragen op over de authenticiteit van dit document.

4.8. De Raad wijst er bovendien op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Verzoeker betwist en bekritiseert nu op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Naast bovengenoemde kanttekeningen dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten in geval van problemen in het kader van één van de beweerde bloedwraken. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u en uw familie niet gedaan hebben. De politieagent van de familie K. die de initiële moord pleegde in 1997 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 à 3 jaar (CGVS, p. 10). Uw grootvader werd eveneens veroordeeld tot een gevangenisstraf van enkele jaren (CGVS, p. 12). Buiten deze rechtszaken is de politie nooit betrokken geweest voor de bloedwraken met de families K. en C. of u hebt er althans geen weet van (CGVS, p. 11). U of uw familie heeft de politie ook nooit op de hoogte gebracht van het feit dat de bloedwraken met de families K. en C. nog steeds aan de gang zijn (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom jullie dat niet gedaan hebben, geeft u aan dat het in Albanië zo niet werkt (CGVS, p. 12). Dit is echter onvoldoende als verschoning voor jullie nalaten. U of uw familie hebben de politie ook nooit betrokken voor de achtervolgingen die plaatsvonden omwille van de bloedwraken met de familie K. en C. (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom jullie dit niet gedaan hebben, stelt u dat de politie niets doet en dat deze corrupt is. U hebt echter geen concrete indicaties dat u persoonlijk bij een terugkeer te maken zou krijgen met corruptie (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom de politie in uw persoonlijk geval niet zou optreden, verwijst u naar het feit dat uw buurvrouw vermoord werd ondanks dat zij politiebescherming genoot (CGVS, p. 11). Het feit dat de politie echter een contactverbod instelde, betekent dat ze effectief optrad in de zaak van uw buurvrouw. Dat ze nadien vermoord werd, is betreurenswaardig maar betekent niet dat er de facto sprake is van een gebrekkige bescherming. Politiebescherming houdt immers geenszins in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar dat er een onderzoek wordt gevoerd naar uw belagers en dat er, indien nodig, tegen hen passende maatregelen worden getroffen. Bovendien staat u de gebeurtenissen van uw buurvrouw met een verklaring van het dorpshoofd. Hierin staat te lezen dat de feiten dateren van januari 2020. Echter is deze verklaring reeds opgesteld op 10 februari 2019, dus voordat de feiten nog moesten plaatsvinden. Verder haalt u ook aan dat u vooral de familie K. vreest omdat ze banden zouden hebben met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt over wie precies het dan gaat, verwijst u enkel naar de politieagent die de moord in 1997 op een lid van uw familie pleegde. U voegt er aan toe dat hij een verkeersagent was maar u weet niet of hij nu nog werkzaam is bij de politie. U stelt ook dat hij, omwille van zijn connecties met de Albanese autoriteiten, een korte celstraf kreeg voor de moord op de neef van uw vader in 1997 (CGVS, p. 12). Dit is echter niets meer dan een losse boutade die u niet staft met enig bewijs. Het feit dat uw grootvader langer in de gevangenis heeft gezeten voor andere feiten betekent niet de facto dat de politieagent een korte straf kreeg door zijn banden met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 12). Dit kan aan tal van juridische en procedurele factoren liggen. Bovendien is de strafwet in Albanië in de

tussentijd meermaals aangepast en verstrengd. Zo is in 2013 de strafmaat voor moorden omwille van bloedwraak verhoogd van minimum 30 jaar tot levenslang. U stelt ook dat er neven en zussen zijn binnen de familie K. die advocaat zijn. U bent hier echter niet zeker van (CGVS, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u niet bij de Albanese autoriteiten zou terecht kunnen omdat de familie K. banden zou hebben met deze autoriteiten. Bovendien hebt u noch uw familie ooit bij andere, hogere instanties aangekaart dat jullie niet bij de politie terecht zouden kunnen omwille van de connectie met de familie K. (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom jullie dat niet deden, geeft u het ontoereikende antwoord dat dit zo in Albanië niet werkt (CGVS, p. 13). Gevraagd of u in de toekomst een beroep zou kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten inzake de bloedwraken met de families K., C., P. en Pr. antwoordt u dat u dit wel degelijk zou kunnen vragen (CGVS, p. 17). U voegt er wel aan toe dat u zich niet veilig zou voelen omdat er geen veiligheid is in Albanië en omdat u geen eigen woning hebt (CGVS, p. 17). Wat betreft uw bewering dat er geen veiligheid zou zijn in Albanië is dit opnieuw niets meer dan een losse boutade aangezien u weinig of geen pogingen in het verleden hebt gedaan om effectief bescherming te bekomen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er ook precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien dient er op het vlak van veiligheid in Albanië verwezen te worden naar de vaststellingen die verder in deze beslissing uiteengezet worden. Uit het feit dat u geen eigen woning hebt in Albanië kan niet besloten worden dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Bovendien geeft u aan dat u terecht zou kunnen bij de familie van uw moeder. U hebt hier bovendien in het verleden reeds 8 jaren bij verbleven (CGVS, p. 18). Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau,

tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Verzoek verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit een resem verslagen, reportages, rapporten en artikelen, onder meer omtrent bloedwraak en corruptie. Hiermee poogt hij de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kan krijgen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te draaien. Dit algemeen, veeleer theoretisch betoog berust echter niet op enige ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker ontkent, laat staan weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie betreffende de bloedwraken waarin hij verwickeld zou zijn. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De loutere verwijzingen naar het bestaan van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

4.9. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij moeilijk in zelfisolatie kan gaan bij terugkeer naar Albanië, dat hij geen financiële middelen heeft om veiligheid af te kopen, dat een intern vluchtalternatief niet voorhanden is, dat zijn familieleden aan vaderskant afstand van hem hebben gedaan en er hierdoor geen mogelijkheden zijn om via onderhandelingen tot verzoening te komen, en dat een leven in

zelfisolatie een schending zou uitmaken zijn mensenrechten, is dit niet dienstig daar er reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij verwickeld is in vier bloedwraaken, noch dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten voor zover hij toch geïsoleerd zou worden omwille van één van de door hem aangehaalde conflicten.

4.10. De loutere verwijzing naar algemene door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde artikelen omtrent (gevallen van) bloedwraak in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat en de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2021, voert verzoekende partij aan dat rekening dient te worden gehouden met haar jonge leeftijd en het feit dat zij reeds lang in Tirana woonde. Verzoekende partij wijst erop dat dit haar onwetendheid verklaart over een aantal aspecten van de bloedwraak. Daarnaast heeft ook haar moeder niet alles verteld. Verzoekende partij vervolgt dat eveneens rekening dient gehouden te worden met de e-mail van de heer Marku waarin hij bevestigt dat de familie betrokken is bij een bloedwraak. Verzoekende partij verwijst naar de objectieve informatie die zij heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift en stelt dat daaruit blijkt dat zij in Albanië geïsoleerd door het leven zal moeten gaan. Tot slot wijst verzoekende partij op de ernstige schending van de mensenrechten in Albanië en de vaststelling dat zij haar schuld en vrijheid niet kan afkopen, noch beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten die corrupt zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en hernemen van eerder in het verzoekschrift aangehaalde argumentatie, zonder dat zij evenwel ingaat op, laat staan een ander licht weet te werpen op hetgeen (dienaangaande) eerder in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Zo schrijft verzoekende partij, in een poging deze te vergoelijken, haar erg beperkte en gebrekkige kennis omtrent (verschillende aspecten van) de bloedwraken waarin haar familie verwickeld zou zijn opnieuw toe aan haar jonge leeftijd, het gegeven dat zij lang in Tirana woonde en het feit dat haar moeder haar niet alles heeft verteld, doch zij ontkracht noch weerlegt hiermee geenszins hetgeen in dit verband eerder als volgt in de beschikking van 8 november 2021 werd vastgesteld, met name:

“Betreffende de door verzoeker aangehaalde conflicten met de families P. en Pr., verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing betreffende de onwetendheid van verzoeker over deze bloedwraken: “Wat betreft de bloedwraak die uw familie kent met de familie P. dient aangestipt te worden dat u niet weet om welke reden de initiële moord werd gepleegd door de neven van uw vader. Nog straffer is dat u de namen van de neven van uw vader niet kent (CGVS, p. 14). U weet ook niet of er ooit een rechtszaak is geweest over de moord door uw neven (CGVS, p. 15). U weet eveneens niet wie er concreet geïndiceerd wordt door de bloedwraak (CGVS, p. 14). U weet ook niet door wie precies van de familie P. u precies geïndiceerd wordt (CGVS, p. 15). U geeft ook aan dat u niet op de hoogte bent van enige verzoeningspogingen (CGVS, p. 15). Dat u niet op de hoogte bent van deze elementen, brengt de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraak met de familie P. ernstig in het gedrang. Bovendien hebt u geen concrete indicaties dat u persoonlijk geïndiceerd wordt door de bloedwraak met de familie P. (CGVS, p. 15). Tot slot, wat betreft de bloedwraak die uw familie kent met de familie Pr. dient er aangestipt te worden dat u maar één naam kent van de neven van uw vader die de moord gepleegd hebben (CGVS, p. 15). U weet niet of de rechtbank een uitspraak deed of een vonnis velde. U weet evenmin of de bloedwraak effectief is uitgesproken geweest (CGVS, p. 16) en door wie precies van de familie Pr. u geïndiceerd wordt. U geeft aan dat u hen niet kent en dat u alle informatie op YouTube hebt gevonden (CGVS, p. 16). U geeft ook aan dat u niet op de hoogte bent van enige verzoeningspogingen (CGVS, p. 16). Dat u uw kennis louter online hebt gevonden en niet op de hoogte bent van de bovengenoemde elementen brengt de geloofwaardigheid van uw vrees om gedood te worden door de familie Pr. ernstig in het gedrang. Gevraagd naar welke concrete indicatie die u hebt dat u geïndiceerd wordt door de familie Pr., komt u niet verder dan te stellen dat de naam van de neef van uw vader werd doorgegeven aan de familie Pr., dit om zich te kunnen wreken (CGVS, p. 16-17). Uw naam werd echter niet doorgegeven (CGVS, p. 17). Verdere indicaties hebt u niet (CGVS, p. 17).” Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Verzoeker legt bij aanvullende nota dd. 23 februari 2021 nog persartikels neer betreffende de moord op J. Pr. Verzoeker wordt in deze artikel niet vermeld. In de artikels wordt enkel gewag gemaakt van het feit dat de ouders uit de familie D. komen, niet dat er op basis van de feiten een bloedwraak zou zijn ontstaan tussen de familie Pr. en de familie van verzoeker. De artikels kunnen dan ook niet aantonen dat verzoeker geïndiceerd zou worden door de familie Pr. Bij aanvullende nota dd. 29 maart 2021 legt verzoeker nog twee persartikels neer betreffende de beschieting van M. en H. D., die volgens de artikels verwant zijn aan G. D., die verantwoordelijk wordt geacht voor de moord op J. Pr. Verzoeker wordt ook in deze artikels niet vermeld en de Raad acht evenmin dat deze artikels staven dat verzoeker door de familie Pr. zou worden geïndiceerd. Waar verzoeker aanvoert dat M. en H. volle neven van hem zijn, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die verzoeker niet staft en dat zelfs als dit wel aangetoond was, dit niet voldoende is om te concluderen dat verzoeker ook het doelwit zou zijn van de familie Pr. Uit de artikels blijkt immers dat M. en H. banden hadden met G. D., die geacht betrokken te zijn in de georganiseerde misdaad, en wordt er geen gewag gemaakt van het bestaan van een bloedwraak tussen de families D. en Pr.

4.5. Waar verzoeker zijn ontoereikende kennis over de door hem aangehaalde feiten poogt te wijten aan zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat verzoeker op het tijdstip van het ontstaan van de conflicten met de families P. en Pr. respectievelijk reeds zeventien en achttien jaar oud was, en dat er dus van hem wel kan verwacht worden dat hij zich op de hoogte zou hebben gesteld van de feiten betreffende deze conflicten, te meer daar verzoeker stelt bovenaan de lijst van doelwitten van de bloedwraak te staan als enige mannelijke en meerderjarige telg van de familie. Dat verzoeker Albanië verliet in 2017 kan evenmin een verklaring vormen voor zijn onwetendheid, daar verzoeker in België samenwoont met zijn moeder (notities persoonlijk onderhoud, p. 3) en nog steeds contact onderhoudt met zijn oom aan moederskant in Albanië (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker heeft dus wel degelijk bronnen om aan meer informatie over de bloedwraken te komen. De gebrekkige kennis van verzoeker kan evenmin vergoelikt worden door het feit dat zijn moeder hem

bewust weinig heeft verteld over de feiten om hem niet angstig te maken, zoals geopperd wordt in het verzoekschrift. Verzoeker verklaart immers rechtstreeks gevaar te lopen omwille van de bloedwraken en er kan dan ook verwacht worden dat zijn moeder hem de nodige informatie zou verschaffen opdat verzoeker duidelijk het risico ten aanzien van zijn persoon zou kunnen inschatten, aangezien het voor hem van onmiddellijk levensbelang is om zich te kunnen beschermen van het gevaar dat uitgaat van deze conflicten.”

Met het louter opnieuw verwijzen naar eerder bijgebracht e-mailverkeer met de heer Marku, slaagt verzoekende partij er niet in hetgeen hierover eerder als volgt in voormelde beschikking werd vastgesteld in een ander daglicht te stellen:

“Verzoeker verwijst verder opnieuw naar het attest van 2 februari 2019 van het dorpshoofd F. R. en de attesten van de nationale verzoeningscommissie van 18 mei 2017 en 2 april 2019, opgesteld door G. M., en stelt dat het van een weinig professionele houding van de commissaris-generaal getuigt om deze documenten niet in overweging te nemen omdat dergelijke documenten volgens Cedoca eenvoudig tegen betaling kunnen verkregen worden. Bij aanvullende nota dd. 23 februari 2021 legt verzoeker een emailconversatie tussen zijn raadvrouw en G. M. neer, alsook een kopie van de identiteitskaart van G. M.. In de emails bevestigt G. M. de problemen van verzoeker en de authenticiteit van de attesten van de nationale verzoeningscommissie. Naar inzien van de Raad kan uit deze emails en de kopie van de identiteitskaart enkel worden besloten dat G. M. inderdaad de attesten voor verzoeker opstelde, doch kan er hieruit niet worden geconcludeerd dat de inhoud van de attesten overeenstemt met de werkelijkheid en dat deze attesten niet tegen betaling zouden zijn verkregen. Bij de aanvullende nota wordt eveneens een kopie neergelegd van de identiteitskaart van F. R., doch kan dit evenmin aantonen dat de in de attesten aangehaalde feiten werkelijk plaatsvonden. In zijn email van 6 januari 2021 stelt G. M. nog dat F. R. heeft bevestigd dat hij de attesten heeft opgesteld en dat de door verzoeker aangehaalde bloedwraken waarachtig zijn, doch kunnen dergelijke verklaringen duidelijk niet volstaan om aan te nemen dat de inhoud van de attesten authentiek is. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker bij het verzoekschrift nog een tweede attest, opgesteld door F. R. en waarin opnieuw de problemen van verzoeker worden bevestigd, neerlegt. De Raad stelt vast dat dit attest gedateerd is op 8 juni 2020. Verzoeker deed zijn verzoek om internationale bescherming op 21 augustus 2020 doch legde dit attest niet neer. Dat verzoeker een attest neerlegt, gedateerd vóór zijn verzoek om internationale bescherming maar toen niet door hem neergelegd, roept vragen op over de authenticiteit van dit document.”

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het op algemene wijze verwijzen naar ernstige mensenrechtenschendingen in Albanië en de algemene opmerkingen dat zij haar schuld en vrijheid niet kan afkopen, noch beroep kan doen op bescherming van de Albanese autoriteiten die volgens haar corrupt zijn, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan grond in de beschikking van 8 november 2021 waarbij het volgende wordt vastgesteld:

“De Raad wijst er bovendien op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker evenwel geenszins het geval.

Verzoeker betwist en bekritiseert nu op algemene wijze, doch hij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld: *“Naast bovengenoemde kanttekeningen dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten in geval van problemen in het kader van één van de beweerde bloedwraken. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker*

geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u en uw familie niet gedaan hebben. De politieagent van de familie K. die de initiële moord pleegde in 1997 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 à 3 jaar (CGVS, p. 10). Uw grootvader werd eveneens veroordeeld tot een gevangenisstraf van enkele jaren (CGVS, p. 12). Buiten deze rechtszaken is de politie nooit betrokken geweest voor de bloedwraken met de families K. en C. of u hebt er althans geen weet van (CGVS, p. 11). U of uw familie heeft de politie ook nooit op de hoogte gebracht van het feit dat de bloedwraken met de families K. en C. nog steeds aan de gang zijn (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom jullie dat niet gedaan hebben, geeft u aan dat het in Albanië zo niet werkt (CGVS, p. 12). Dit is echter onvoldoende als verschuiving voor jullie nalaten. U of uw familie hebben de politie ook nooit betrokken voor de achtervolgingen die plaatsvonden omwille van de bloedwraken met de familie K. en C. (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom jullie dit niet gedaan hebben, stelt u dat de politie niets doet en dat deze corrupt is. U hebt echter geen concrete indicaties dat u persoonlijk bij een terugkeer te maken zou krijgen met corruptie (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom de politie in uw persoonlijk geval niet zou optreden, verwijst u naar het feit dat uw buurvrouw vermoord werd ondanks dat zij politiebescherming genoot (CGVS, p. 11). Het feit dat de politie echter een contactverbod instelde, betekent dat ze effectief optrad in de zaak van uw buurvrouw. Dat ze nadien vermoord werd, is betreurenswaardig maar betekent niet dat er de facto sprake is van een gebrekkige bescherming. Politiebescherming houdt immers geenszins in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar dat er een onderzoek wordt gevoerd naar uw belagers en dat er, indien nodig, tegen hen passende maatregelen worden getroffen. Bovendien staat u de gebeurtenissen van uw buurvrouw met een verklaring van het dorpshoofd. Hierin staat te lezen dat de feiten dateren van januari 2020. Echter is deze verklaring reeds opgesteld op 10 februari 2019, dus voordat de feiten nog moesten plaatsvinden. Verder haalt u ook aan dat u vooral de familie K. vreest omdat ze banden zouden hebben met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt over wie precies het dan gaat, verwijst u enkel naar de politieagent die de moord in 1997 op een lid van uw familie pleegde. U voegt er aan toe dat hij een verkeersagent was maar u weet niet of hij nu nog werkzaam is bij de politie. U stelt ook dat hij, omwille van zijn connecties met de Albanese autoriteiten, een korte celstraf kreeg voor de moord op de neef van uw vader in 1997 (CGVS, p. 12). Dit is echter niets meer dan een losse boutade die u niet staft met enig bewijs. Het feit dat uw grootvader langer in de gevangenis heeft gezeten voor andere feiten betekent niet de facto dat de politieagent een korte straf kreeg door zijn banden met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 12). Dit kan aan tal van juridische en procedurele factoren liggen. Bovendien is de strafwet in Albanië in de tussentijd meermaals aangepast en verstrengd. Zo is in 2013 de strafmaat voor moorden omwille van bloedwraak verhoogd van minimum 30 jaar tot levenslang. U stelt ook dat er neven en zussen zijn binnen de familie K. die advocaat zijn. U bent hier echter niet zeker van (CGVS, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u niet bij de Albanese autoriteiten zou terecht kunnen omdat de familie K. banden zou hebben met deze autoriteiten. Bovendien hebt u noch uw familie ooit bij andere, hogere instanties aangekaart dat jullie niet bij de politie terecht zouden kunnen omwille van de connectie met de familie K. (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom jullie dat niet deden, geeft u het ontoereikende antwoord dat dit zo in Albanië niet werkt (CGVS, p. 13). Gevraagd of u in de toekomst een beroep zou kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten inzake de bloedwraken met de families K., C., P. en Pr. antwoordt u dat u dit wel degelijk zou kunnen vragen (CGVS, p. 17). U voegt er wel aan toe dat u zich niet veilig zou voelen omdat er geen veiligheid is in Albanië en omdat u geen eigen woning hebt (CGVS, p. 17). Wat betreft uw bewering dat er geen veiligheid zou zijn in Albanië is dit opnieuw niets meer dan een losse boutade aangezien u weinig of geen pogingen in het verleden hebt gedaan om effectief bescherming te bekomen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er ook precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien dient er op het vlak van veiligheid in Albanië verwezen te worden naar de vaststellingen die verder in deze beslissing uiteengezet worden. Uit het feit dat u geen eigen woning hebt in Albanië kan niet besloten worden dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Bovendien geeft u aan dat u terecht zou kunnen bij de familie van uw moeder. U hebt hier bovendien in het verleden reeds 8 jaren bij verbleven (CGVS, p. 18). Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de

politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. In de regio Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Verzoek verwijst in zijn verzoekschrift naar en citeert uit een resem verslagen, reportages, rapporten en artikelen, onder meer omtrent bloedwraak en corruptie. Hiermee poogt hij de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kan krijgen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-

generaal om te draaien. Dit algemeen, veeleer theoretisch betoog berust echter niet op enige ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker ontkent, laat staan weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie betreffende de bloedwraken waarin hij verwickeld zou zijn. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De loutere verwijzingen naar het bestaan van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt, gelet op zijn nalaten zijn problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

4.9. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij moeilijk in zelfisolatie kan gaan bij terugkeer naar Albanië, dat hij geen financiële middelen heeft om veiligheid af te kopen, dat een intern vluchtalternatief niet voorhanden is, dat zijn familieleden aan vaderskant afstand van hem hebben gedaan en er hierdoor geen mogelijkheden zijn om via onderhandelingen tot verzoening te komen, en dat een leven in zelfisolatie een schending zou uitmaken zijn mensenrechten, is dit niet dienstig daar er reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij verwickeld is in vier bloedwraken, noch dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten voor zover hij toch gevisieerd zou worden omwille van één van de door hem aangehaalde conflicten.

4.10. De loutere verwijzing naar algemene door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde artikelen omtrent (gevallen van) bloedwraak in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat en de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS